

Pytanie prejudycjalne

Czy uregulowanie krajowe, o którym mowa w art. 3 ust. 7 dekretu z mocą ustawy nr 64 z dnia 30 kwietnia 2010 r., zastąpionego ustawą nr 100 z dnia 29 lipca 2010 r. zgodnie z którym „wiek emerytalny w przypadku pracowników sektora rozrywkowego należących do kategorii tancerzy wynosi w odniesieniu do mężczyzn i kobiet 45 lat, przy zastosowaniu do pracowników do których w pełni znajduje zastosowanie system składkowy lub mieszany współczynnika przeliczeniowego, o którym mowa w art. 1 ust. 6 ustawy z dnia 8 sierpnia 1995 r. nr 335 odnoszącego się do wyższego wieku. W okresie dwóch lat po wejściu w życie niniejszego przepisu pracownicy, o których mowa w niniejszym ustępie zatrudnieni na czas nieokreślony, którzy osiągnęli lub przekroczyli wiek emerytalny mogą skorzystać z odnawialnej corocznie możliwości pozostania w stosunku pracy. Następuje to w drodze formalnego wniosku złożonego do ENPALS w terminie dwóch miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego przepisu lub co najmniej trzech miesięcy przed nabyciem uprawnień emerytalnych, przy czym maksymalny wiek emerytalny wynosi 47 lat dla kobiet i 52 lata dla mężczyzn” jest sprzeczne z zasadą niedyskryminacji ze względu na płeć, o której mowa w dyrektywie 2006/54⁽¹⁾ oraz Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej (art. 21)?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja preredagowana) (Dz.U. L 204, s. 23).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 20 marca 2017 r. – Catia Passeri/Fondazione Teatro dell’Opera di Roma

(Sprawa C-143/17)

(2017/C 249/26)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Catia Passeri

Druga strona postępowania kasacyjnego: Fondazione Teatro dell’Opera di Roma

Pytanie prejudycjalne

Czy uregulowanie krajowe, o którym mowa w art. 3 ust. 7 dekretu z mocą ustawy nr 64 z dnia 30 kwietnia 2010 r., zastąpionego ustawą nr 100 z dnia 29 lipca 2010 r. zgodnie z którym „wiek emerytalny w przypadku pracowników sektora rozrywkowego należących do kategorii tancerzy wynosi w odniesieniu do mężczyzn i kobiet 45 lat, przy zastosowaniu do pracowników do których w pełni znajduje zastosowanie system składkowy lub mieszany współczynnika przeliczeniowego, o którym mowa w art. 1 ust. 6 ustawy z dnia 8 sierpnia 1995 r. nr 335 odnoszącego się do wyższego wieku. W okresie dwóch lat po wejściu w życie niniejszego przepisu pracownicy, o których mowa w niniejszym ustępie zatrudnieni na czas nieokreślony, którzy osiągnęli lub przekroczyli wiek emerytalny mogą skorzystać z odnawialnej corocznie możliwości pozostania w stosunku pracy. Następuje to w drodze formalnego wniosku złożonego do ENPALS w terminie dwóch miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego przepisu lub co najmniej trzech miesięcy przed nabyciem uprawnień emerytalnych, przy czym maksymalny wiek emerytalny wynosi 47 lat dla kobiet i 52 lata dla mężczyzn” jest sprzeczne z zasadą niedyskryminacji ze względu na płeć, o której mowa w dyrektywie 2006/54⁽¹⁾ oraz Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej (art. 21)?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja preredagowana) (Dz.U. L 204, s. 23).